

Lliçons de turment

Sonen dos colps sobre una porta aparentment normal demanant que s'òbriga. És l'entrada a un apartament d'un cèntric carrer barceloní. Els minuts passen i no apareix ningú. Els pensaments d'expectació de qui espera se situen sobre el record de les paraules de José María Ponce, director de les revistes eròtiques *Hustler* i *Chic*, i antic editor de la revista *Sado-maso*: "Que vols saber-ho tot sobre el sado-masquisme? Aleshores hauràs d'acudir al gabinet de Domina Zara, l'actual número u en el tema." El periodista li va fer cas, i quan es disposa a tornar a colpejar la porta, aquesta s'obre de bat a bat. Sembla un badall que mostra una gola negra i desconeguda. No s'hi veu cap persona. "Endavant", mussita una veu de dona amb accent estranger. Una vegada franquejada l'entrada, els ulls s'han d'acostumar a la foscor. Entre ombres, destaca una forma jove. La noia rossa va adornada amb un vestit de criada victoriana. És U, l'esclava.

—Bon dia. Sóc...

—Sabem qui ets. La meva ama t'espera.

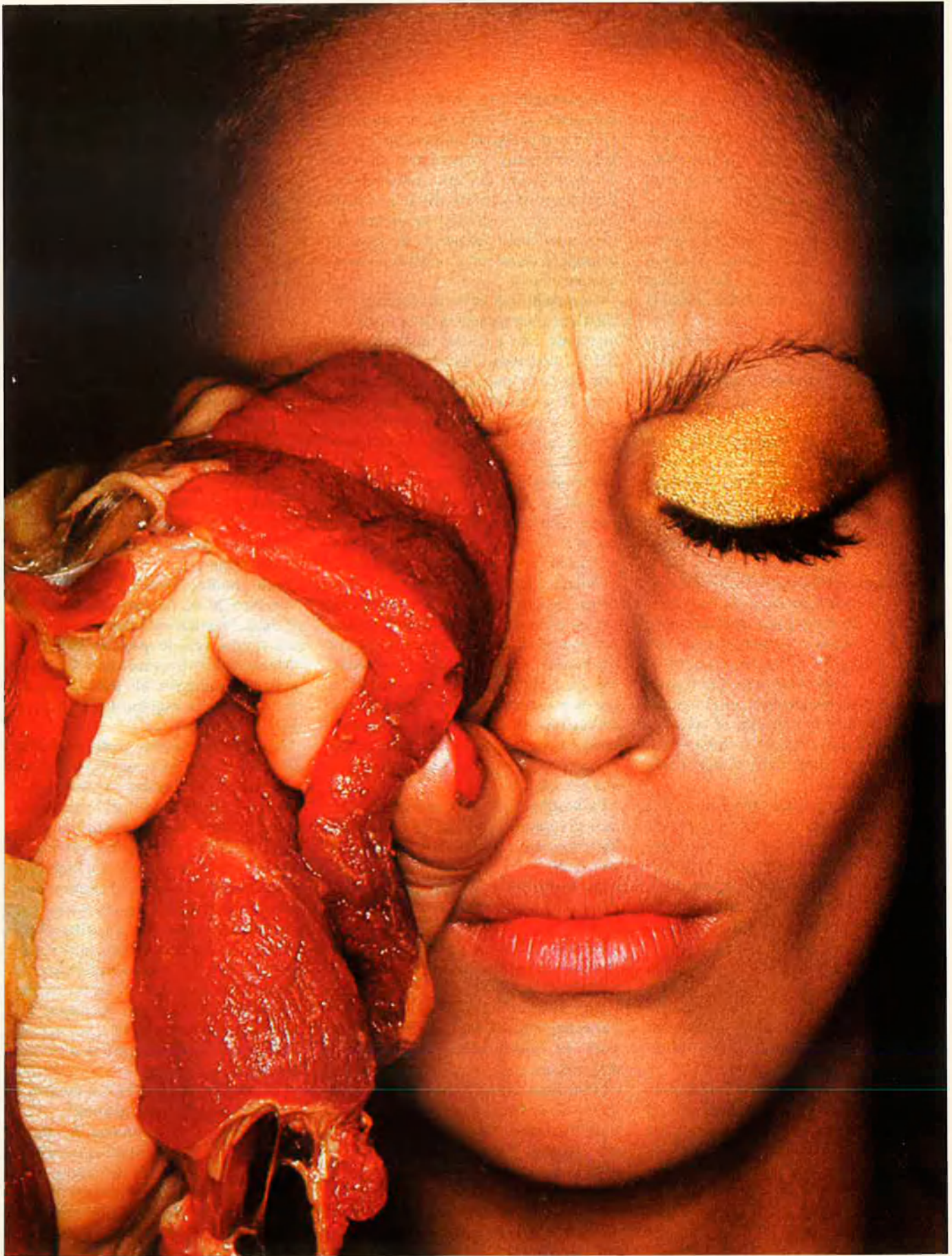
U condueix el visitant al llarg d'un passadís negre i silencios, on només se sent el soroll de les seues sabates de taló d'agulla. L'esclava passa per un període d'instrucció per saber fins on pot endinsar-se en els dominis del dolor i el goig. Pel que sembla, sap portar endavant el seu paper de submissa misteriosa. U. Una vocal que amaga una fantasia. Recorda O, la famosa esclava que la literatura i el cinema popularitzaren en *Història d'O*. El visitant i la minyona arriben a una petita cambra. És l'avantsala de l'estable, el lloc on Zara es troba amb els qui volen saber en què consisteix l'art de patir. La petita habitació és presidida per una sella amb un fuet al seu costat i unes crins autèntiques de pura sang àrab. La llum és escarlata en aquell moment. Elements de tortura pengen de les parets. Grillons, cadenes, collars de gos, ferros per ser caldejats fins que esdevinguen roents, punxes que sobreixen dels envans... Perfecta escenografia. Prefaci efectiu. U entra en la gran cambra, separada per una tela. Silenci. Aleshores, des de dins de la sala, aparta la cortina de vellut blau i invita a passar. Entrar a l'estable és viatjar a un altre món, a un teatre despietat, a una masmorra de sofriment digne de la Inquisició que ret homenatge a l'estranyesa i als interrogants de la sexualitat. Enmig de la sala, en un tro barroc, sobre una pell de lleopard, amb un aspecte de fera sobre un altar de calaveres, Domina Zara, amb màscara i vestidures de gala teixides amb làtex, cuir i terror, espera el visitant amb un fuet de pell d'hipopòtam a la mà.

Dolor. Plaer. Dos termes antitètics convergents en una creença inspirada per dos escriptors llibertins de segles enrere. EL TEMPS visita un exclusiu gabinet de sado-masquisme i mostra els secrets d'aquesta litúrgia sexual i psicològica.

Davant d'ella, les temptacions de fugir són difícils de controlar.

Cambres de tortura. Els escrits del Marquès de Sade, on pontificava sobre la manera de trobar plaer en la humiliació i l'assassinat, i de Leopold von Sacher-Masoch, cavaller austríac decimonònic que feia al·legoria de la felicitat en la pròpia degradació, troben en l'estable un sentit proper. És un petit castell on la conjunció dels noms dels dos llibertins originària del mot sado-masquisme (terme encunyat per primera vegada al segle passat pel psiquiatre alemany Krafft-Ebing) es troba a cada racó. Ceps medievals, lavatives amb forma de rèptil, màscares antigàs, uniformes de pell gruixuda clavetejats, orinals, fuets amb més cues que un exèrcit de dracs, aparells de suspensió amb cordes per prémer els testicles... decoració de l'espai dissenyada per a Zara. La cambra de l'ama té música ambiental: un concert de tempesta on se senten trons i ràfegues gòtiques de vent. El conjunt provoca uns calfreds elèctrics. És un temple ofegant, però extremadament acurat.

No és l'únic. A Barcelona proliferen els salons professionals sado-masquistes, on, mitjançant una bona quantitat de diners (de vegades prop de les cent mil pesetes) es pot passar hores amb ames o esclaves. Palacio del sado, Las cuevas del sado, El látigo del placer, són els més coneguts. El nombre de locals és molt superior al de la resta de l'estat espanyol, i, en conseqüència, reben també freqüentment clientela no catalana. Alguns dels salons han anat units al misteri i a les preguntes sense resposta. Per exemple, fa aproximadament dos anys, La escuela del sado —que fou, amb diferència, el gabinet de castic més dur de la ciutat— va ser consumit pel foc. Dins va aparèixer el cadàver d'un home. La llegenda negra impulsa el rumor que el cos pertanyia a un acabalat client de la casa, masquista fins al màxim, que gaudia transvestint-se i demanant que el destrossaren en cada visita. Això ha despertat moltes especulacions. Per altra banda, una ama professional reconeguda d'El palacio del sado que havia fet també cinema porno de sado-masquisme dur, Maitresse Michelle, va morir fa un temps en circumstàncies estranyes. En paraules d'aquells que la conegueren, Michelle, que va ser adoctrinada per una famosa *maitresse* ('ama') holandesa, va acabar creient-se el seu paper de dominadora i interpretant-lo en tot moment, fins i tot quan feia la compra o anava als restaurants. On són, doncs, els límits? Quan es passa del joc o els serveis professionals a la patologia?

Sado-maso de la A a la Z

El sado-masquisme, amb les seues connotacions tremendistes i còmplices, fa ús d'un vocabulari especialitzat mitjançant el qual els devots d'aquesta doctrina mental i física es refereixen a les seues pràctiques iniciàtiques.

Ama/amo. Als encontres sado, l'ama o l'amo és l'encarregat d'infligir dolor i humiliació a l'altre o altres. Normalment, la figura tòpica és ama-esclau, pròpia d'un capgirament del *stablishment* masculista.

Asfíxia. En el sado d'alt risc destaca la pràctica de la masturbació sota l'al·licient de l'ofegament provocat per bosses de plàstic o màscares de làtex, cautxú o cuir. Cal recordar la mort del diputat conservador anglès Stephen Milligan per comprovar com pot acabar aquest joc si es duu fins els màxims límits. Pel·lícules com *El Imperio de los sentidos* demostren les peculiaritats del sexe en què l'orgasme va unit a la manca d'oxigen.

Bondage. Filosofia del dolor molt clàssica en la cronologia del sado. La combinació de diversos tipus de lligaments, immobilitzacions i suspensions en l'aire proporciona a l'esclau la sensació de captiveri i empresonament. Com molts aspectes sado-masquistes, es pot practicar per produir un suggeriment sexual en jocs de llit més o menys socialment admesos, o per causar vertader dolor a masquistes iniciats.

Bushido. La invasió japonesa sembla que va més enllà dels *manga* (còmic), els o.v.a. (vídeos d'animació) i els *anime* (dibuixos animats). El *bushido* és el *bondage* japonès. Acostuma a ser una disciplina especialment complexa i tortuosa. És l'última novetat en material gràfic i audiovisual als *sex-shops* nacionals.

Cera. Madonna demostrava en la pel·lícula *El cuerpo del delito* com les espelmes i les gotes de cera que produeixen poden castigar i excitar un *partenaire* sexual. Molt utilitzades en les distintes gradacions del sado.

Claustrofòbia. La sensació de desesperació que creen els espais tancats i els ambients opressius genera l'atmosfera requerida pels seguidors de Sacher-Masoch. Màscares antigàs i tubs de respiració de quiròfan subministren aire als qui desitgen passar per les distintes disciplines claustrofòbiques.

Coprofàgia. La coprofàgia és un endinsament en el camp de la coprofilia. Es basa en la ingestió de defecacions per part del submís. Considerada doctrina clau per als més iniciats, no tots els sado-masquistes tenen afecte a aquesta dura pràctica. No obstant, la minoria devota ho és molt. Segons els sexòlegs, la coprofàgia delata grans rèmores de la sexualitat infantil.

Coprofilia. Els sado-masquistes iniciats tenen ben present la devoció als excrements com a demostració absoluta del joc poder-dominació. Part fonda i extrema de les instruccions sado, les seccions de contactes de les revistes eròtiques van plenes d'amos i esclaus que cerquen companyia per descobrir matisos en la passió per la defecació.

Disciplina anglesa. Flagel·lació. Indispensable en aquest tipus de joc, pot aplicar-se amb fuets o flagells, i amb gradual severitat, segons l'esclau va evolucionant en l'instrucció que li subministra l'ama.

Enema. Lavatives de castic. La introducció d'aigua pot servir per causar cremades internes amb líquid molt calent, per netejar els budells com a prefaci al *fist-fucking*, per provocar una pre-adoració als excrements més ornamentada o per crear una il·lusió retroactiva a les humiliacions de la infantesa. Opcionalment, es pot obturar l'essínter amb un tap que impossibilita l'evacuació i que convulsa l'esclau.

Escatofília. Culte a determinades funcions corporals com ara la defecació, l'acte d'orinar, l'expectoració de saliva o els vòmits.

Esclau/esclava. És aquell qui rep les doctrines d'humiliació per part de l'amo/a.

Estable. Indret d'un determinat habitatge on es desenvolupen les litúrgies sado-masquistes.

Face sitting. Forma d'humiliació, on l'amo seu sobre la cara de l'esclau. Provoca una evident humiliació i sensació d'ofegament.

Fetitxisme. Atracció que sent l'esclau envers determinants objectes, materials o parts del cos de l'amo. Són habituals el del cuir, les sabates o botes de taló alt, i el més refinat és el del peu nu.

Fist-fucking. Introducció del puny de l'amo/a (els més adoctrinats ho fan fins al colze) en l'anus de l'esclau. Molt fre-

qüent en l'ambient homosexual més agosarat.

Klismafília. Excitació sexual mitjançant ènemes.

Piercing. Encara que avui perforar-se el cos amb anells o adorns siga moda en les discoteques avançades, el *piercing* sado-masquista es desenvolupa sobre parts erògenes del físic, com mugrons, llavis vaginals, clítoris, testicles o prepuci. Pot arribar a ser extremadament dolorós i sanguinolent si no el fan especialistes.

Pinces/pesos. Les pinces de distinta mesura i pressió, com també els pesos lligats estratègicament, s'utilitzen per mortificar les parts erògenes dels esclaus.

Pluja daurada. Adoració als orins i al seu sabor.

Rubber. Excitació sexual obtinguda pel fetitxisme absolut envers el làtex o la goma. Una variant important es basa en el culte al cuir.

Sado mèdic. Només per als millors deixebles de les fantasies del Marquès de Sade. Practicat habitualment en gabinets amb serveis de quiròfan, consisteix en la realització d'operacions com unir el penis als testicles o els llavis vaginals per després ser esquinçats. Disciplina molt perillosa.

Snuff. És la cara més cruel i prohibida del sado. Encara que molts la consideren un mite, són importants els rumors que apunten l'existència de pel·lícules *snuff* on noies no masquistes (presumiblement raptades), de vegades provinents del camp de la prostitució, són violades i assassinades davant de la càmera. Les filmacions, sempre segons testimonis que refusen aparèixer identificats en premsa, es distribueixen per xarxes il·legals i s'exhibeixen en festes privades.

Spanking. Imitació del castic escolar consistent en assots sobre les natges fets amb la mà, un fuet, una vara, un regle de ferro, una pala... Importat de Gran Bretanya.

Tribut. Diners que l'esclau entrega a l'amo en un contacte professional.

Zoo-snuff. Variant animal del *snuff*. En circuits poc convencionals circula una cinta de vídeo amb cert renom entre els més iniciats on un emmascarat mas-sacra un pastor alemany amb una serra elèctrica.

J. M. O.

Zara ho té clar: "Jo només faig realitat unes fantasies que a casa seva els esclaus no poden dur a terme. U fa el mateix amb els amos. A vegades hi ha gent que passa per ambdues inquietuds, i a vegades són esclaus, a vegades amos. Aquí no vénen malalts, sinó homes, i algunes dones, que volen realitzar somnis." Somnis que poden semblar malsons per als profans. La veu de Zara surt d'una caverna en forma de màscara de botxí, mentre que el seu cos robust extrau gemecs del làtex que vesteix.

Allò que ella anomena somnis que han de plasmar-se ha estat objecte d'estudi mèdic des de fa dècades. Els estudis Kinsey de 1948 i 1953 ja apuntaven que entre el 6 i el 8% de les parelles nord-americanes practiquen rituals sado-masoquistes. En opinió de l'equip de medicina psicosomàtica i sexologia format per Montserrat Calvo Artes (autora del llibre *Trampas y claves sexuales*) i Antoni R. Martín, "hi ha fins i tot una explicació biològica per entendre el sado-masoquisme. El *locus* (part) del cervell on s'estimula l'excitació del plaer és molt a prop del lloc on s'estimula la violència. Des del punt de vista psicològic, i seguint les aportacions de l'investigador A. Tribalat, podem dir que el sado-masoquisme pot anar definit per una no acceptació del plaer sexual, on es barregen els complexos de culpa i el malestar intern." Segons Calvo i Martín, el sado-masoquisme es considera una paràfil·lia quan arriba a associar al sexe un concepte que no hi té res a veure, i que està més relacionat amb l'objectiu o el mitjà: "De tota manera, no és clar on és la frontera que separa el sado-masoquista paràfil·lic d'aquell que combina aquesta pràctica amb una sexualitat normativa. Només el 8% del conjunt de violadors sotmesos a exàmens mèdics i psicològics són sàdics. El sado-masoquisme no ha d'anar relacionat necessàriament amb un tipus de violència crua com és la de l'acte de la violació."

Tot i que segons el *Manual diagnóstico y estadístico de los trastornos mentales* de l'American Psychiatric Association, les activitats sado-masoquistes comencen a manifestar-se en la primera època de l'edat adulta, el sexòleg i psico-terapeuta Vicent Bataller pensa que "la conducta sàdica violenta ve prefixada, com deia Freud, per una sexualitat no integrada des de la infantesa que pot

Als gabinets de sado-masoquisme, l'ornamentació i la parafernàlia són un fonament clau per escenificar les fantasies dels devots.

comportar una neurosi de caràcter."

Més enllà de l'espill. La *maitresse* Zara coneix bé aquesta simptomatologia, encara que ella no l'anomena neurosi: "Existeix un més enllà de l'espill que jo no vull traspasar. A la meua llar acudeix gent d'alt nivell social que necessiten deslliurar-se de fantasies. Jo funciono com a exorcista. A més, cal dominar el sado-masoquisme, no al contrari. Si és ell qui domina, pot passar qualsevol cosa." La terbolesa que Zara evita és aquella que ningú no vol anomenar. Hi ha masoquistes que es masturben mentre l'ama esclafa hámsters o escanya caderneres. Hi ha clients de cases ocultes de martiri que pregunten perquè els tallen amb una serra els testicles o els arranquen la pell a tires. En solitaris masos de tot l'estat se celebren orgies on sopen amb excrements i cada assistent va acompanyat per una esclava no professional que no se sap mai si eixirà sencera. "Només hi ha una manera d'assistir a alguna d'aquestes reu-

nions: mantenint els contactes adequats i pagant molt fortes quantitats de calés. Amb bitllets, avui, tot, absolutament tot, es pot aconseguir si saps a quin arbre acostar-te", manifesta un antic client d'instructores de sado-masoquisme.

Però la situació més comuna no és arribar a practicar aquestes crueltats quan parlem de la doctrina del dolor. "El sado més normal és el *light*, on importa molt la posada en escena", diu Zara. "Jo exigeixo als meus esclaus una adoració total, perquè és el que volen i el que a mi també m'agrada. No practico disciplines de sang. Em concentro en altres refinaments: em torna boja que em xuclin els peus al llarg d'hores senceres." Per demostrar l'ofici, Zara intenta fer participar el periodista d'un joc de culte a la humiliació:

—Mira, Zara...

—De vostè. Parla'm sempre de vostè.

—Ah. Perdó. Bé Zara, vinc en qualitat de periodista, no...

Sobtadament, és la criada, davant de les vacilacions del visitant, la que vol demostrar la seua abnegació:

—Ama, per favor, permet que intervingui jo.

—Sí, U, ho faràs més tard, però això no t'estalviarà els vint-i-cinc assots que et mereixes per haver entrat fumant abans en l'estança.

—Sí, ama, sé que ho mereixo.

L'ama comença aleshores a parlar

sobre l'aspecte de negoci que té la seua dedicació: "Sota la meua màscara, hi ha un altra persona que té una vida, un treball. Però ara parles amb Dòmina Zara, que no és una prostituta perquè no copula amb els esclaus. Jo únicament munto fantasies sobre dominació per a ells. I paguen un tribut, perquè d'una altra manera no podria mantenir el meu estable en condicions òptimes." El cas de l'esclava és diferent. U és alemanya i se sentia atreta pel món sado. Té, com Zara, un treball socialment ortodox, i una amiga li va recomanar que passara per una instrucció amb una ama selecta. "No he patit mai cap ferida greu per part dels que vénen com a amos, perquè abans es pacten els límits i Zara és present als encontres, i a vegades també hi participa." Cap de les dues no vol parlar de tarifes, "perquè això no és una casa de relax. Aquí, els que vénen passen hores, i els que estan amb l'esclava, de vegades copulen i de vegades no", diu Zara. No obstant això, tenint en compte les condicions, es fàcil suposar que la despesa deu ser elevada, atesa l'exclusivitat i la privacitat del gabinet.

La influència i diners que es mouen al voltant del sado-masoquisme va més enllà dels salons i la concreció física de sexualitat evanescent. El cinema no pornogràfic ha anat i va ple de referències d'aquest tipus. Des de *9 semanas y media* i la seua dominació de vídeo-clip fins al personatge de Frank, el monstre asmàtic que interpretava Dennis Hooper en *Blue Velvet*, les referències a les espirals eròtiques de Sade són constants. La música, des del *punk* a Madonna, també s'ha nodrit de les al·legories de sotmetiment. El còmic, la il·lustració i la fotografia se centren sovint en els calvaris sexuals. La moda dissenyada per rebels de renom com Gaultier o Thierry Mügler serveix d'inspiració a les ames professionals. Professionalitat, d'altra banda, que augmenta dia a dia, i que existeix per la dificultat i els tabús que impedeixen que es conjugue de manera natural el reconeixement a llum oberta d'aquesta mena de tendències en la societat occidental.

L'apartat més evident en què el sado-masoquisme ha germinat és el de la pornografia. Països com Alemanya o Anglaterra fabriquen els productes de vestimenta (que poden arribar a sobrepassar les setanta mil pessetes) i audiovisual majoritaris d'aquest tipus, com també els més explosius (els films de coprofàgia i sado sagnant provenen gairebé tots d'Alemanya, i també el de sexe amb éssers deformes). Segons els sexòlegs Montserrat Calvo i Antoni R. Mar-

Més enllà de la indústria pornogràfica, el dolor sexual inspira empresaris i artistes dels sectors més diversos. El suggeriment sado-masoquista ha impregnat camps tan diversos com el cinema, la publicitat, la moda i la música.

tín, "els països calvinistes, on s'ha imposat la contenció i sacrifici, viuen una sexualitat marcada pel malestar intern i si creen porno, aquest reflecteix una idea de sexe molt agressiva." Siga com siga, el material X sado-masoquista "és consumit per gent refinada que tenen entre 30 i 50 anys, molt fidel al producte i que eviten el porno vulgar. Els joves s'hi van decidint a poc a poc, i les dones compren molta parafernàlia, com manilles, peces de cuir, etcètera", assegura el propietari de sex-shops valencians Vicente Mirasol, "de les 600 o 700.000 pessetes de venda que mensualment fa una tenda eròtica, entre el 15 i el 20% prové de material sado. És una clientela molt constant", afegeix.

El correcte final. A l'estança de Zara, les trucades d'esclaus que demanen cita són constants. A l'ambient homosexual masculí, vessants carnals com practicar sexe en clavegueres o perforar el cos de l'amant amb agulles són pràctiques que es poden realitzar sense acudir a professionals. No succeeix el mateix amb l'espectre de població heterosexual. Així doncs, un esclau li demana per telèfon a Zara que prepare el cep i els aparells d'ofegament i immobilització perquè molt aviat acudirà submís a veure la seua ama. Mentre sent el prec, Zara passa les pàgines de la revista que ella mateixa edita, *S.A.D.E.*, on revisa tots els prismes del sado-masoquisme polimòrfic. Com a comiat, proposa introduir el periodista en les corretges d'un poltre per a suplicis. Ella vol fer explícita la seua capacitat de total control, utilitzant els efectes ritualistes que l'escenografia li permet. És aquest el seu poder: regnar com a deessa del mal, a través de correctius i joguines

de penitència, en un microcosmos edificat segons la mesura de les seues fixacions:

—Molt bé. Ja coneixes part d'allò que un esclau pot sentir amb mi. Ara has d'acomiar-te com cal. U, demostra-li com es fa:

—Sí, ama. Has de dir "als seus peus, senyora."

—Veus? Aquesta és la línia, noi, aquesta és la línia.

Quan U acompanya el redactor fora de l'estable, la tarda de Barcelona i la seua llum semblen un reflex pàl·lid. Un embolcall que amaga una ànima de cuir. I la realitat del carrer, un ramat a la recerca d'amo. Per sort, les hores, els dies, tornen a donar a la pal·lidesa el valor de la seguretat i la serenitat. I al cuir, les contradiccions desconegudes pròpies d'un monolit ple d'iniciacions circumflexes.

Joan M. Oleaque